

MUKA MALOG VUKA U MALOJ SCENI

Zabavni uzlet u apstrakciju

Muka malog vuka mudar je i promišljen spoj glumačkog i lutkarskog kazališta, u kojemu je lutkarstvo diskretno obogatilo cjelinu

Kazalište u biti (nažalost, ne uvijek i u praksi) obožava pomicanje i rušenje granica, spajanje naizgled nepojivog, prepletanje neprepletivog. Samo u njemu jednako vrijede i zajedno opstoje komunikacija riječju i pokretom, svjetlom i tonom, stapaju se i druže stvarni i imaginarni

vrlo dobre glazbe Vlatka Panića i metronoma u televizijskom ekranu do građenja cjeline predstave vrlo tečnim izmjenama u tempu i energiji.

Naglašeno ritmizirana igra fino je uronila u prostor karikature, bliske lutkarstvu, gdje su se sva ostala lutkarska rješenja osjećala kao doma. Naime, bajkovite umetke redateljica je dobro riješila animacijom (kuhinjskih) predmeta, odvevši scensku igru u djeci beskrajno blizak i silno drag, no u kazalištima i njihovim životima sve rjeđe korišten, prostor apstrakcije. U tom prostoru sve je moguće – da autić priča, duda puže, puž leti... kao i da šalice za kavu postanu kozlići i praščići.

I dok je naslon na rimu, samim time tekst, odlično iskorišten u izvedbenom i igračkom smislu, pokazao se kočnicom na kraju koji je

Šiško Horvat Majcan, Lucija Barišić i Goran Guksić

Snimila Morana Betančić

ni svjetovi i likovi, glumci, plesači i lutke. I sve to uz tek jednog cenzora – kvalitetu. Ovo kratko razmišljanje jako dobro zvuči na papiru, a nova predstava Male scene, *Muka malog vuka*, potvrdila ga je i u prostoru izvedbe. U njoj se lutkarstvo na fin, diskretan i nenametljiv način preplelo i uplelo u sve slojeve glumačke predstave, obogativši je redateljskim, izvodačkim i dramaturškim rješenjima, u istodobno ne podrezavši osnovna, glumačka krila.

Muka malog vuka vrlo je dopadljiva slikovnica Romana Baretića i Davora Šunka, u kojoj se naslovni junačić suočava s utegom predača. Otac i djed, kojemu nosi kolač u šumu, bili su strah i trepet bajki, ledeći krv u žilicama trima praščićima, sedmorki kozlića i djevojčici Crvenkapici. Na putu do djeda stižu ga grijesi očevine i djedovine te vučić mora pokazati i dokazati sad već odraslim prascima, jarcima, kozama i gospođi koja je odavno prerasla crvenu kapicu da nema mnogo veze sa svojim krvoločnim prethodnicima.

Osim što nas na vrlo simpatičan način upoznaju s poznatim bajkama, ušivajući njihove humorne *light* verzije u tijelo slikovnice, autori rade zanimljiv obrat – okreću kut priče na dežurnog negativca – vuka, pokazavši kako nije lako nositi to teško breme. Istodobno iskrenom dobrotom naslovnoga junaka dovode u pitanje titulu straha i trepeta šuma i bajki. I sve to čine zabavnim i zaigranim tekstom naslonjenim na rimu.

Na rimu su se naslonili i redateljica Morana Dolenc i dramaturg Bruno Margetić, ne strahujući od potencijalne auditivne monotonije. Štoviše, redateljica lutkarica ritmičnost je postavila kao čvrst temelj cijele predstave. Iz ritma je sve u predstavi izviralalo i sve mu se vraćalo – od precizna kretanja preko

više ispričan no odigran te je umjesto očekivane kulminacije došlo do pada i razvodnjavanja ritma i energije. Nažalost, jer do toga trenutka predstava je odlično vođena, kako redateljičinom rukom, tako i uigranim glumačko-lutkarskim triom, a čine ga Goran Guksić, Lucija Barišić i Šiško Horvat Majcan.

Goran Guksić naslovnog je vučića oblikovao finom i toplom duhovitošću te tjelesnom zaigranošću i mekoćom, naglasivši njegovu dječju naivnost i iskrenu dobrotu. Ni u jednom trenutku nije iskliznuo u infantilnost, vučićeve nježne godine pronašavši u sebi i vlastitoj zaigranosti. Lucija Barišić i Šiško Horvat Majcan fino su i tečno šetali kroz više uloga te iz pozicija pripovjedača u junake teatra u teatru. U animaciji predmeta nisu išli za konkretnošću i preciznošću, već su se zadržali u prostoru apstrakcije i sugestije (posebice Horvat Majcan kod zgodno oblikovanih kozlića), ponovo ostavivši malim gledateljima prostor slobode za iščitavanje i vlastito upisivanje.

Scenografinja Vesna Režić i oblikovatelj svjetla Domagoj Klasić scenu su, na tragu likovnoga sloja slikovnice (Davor Šunko), pretočili u kuhinju koja je postala izvor priča u priči i njihovih junaka. Kostimografinja Dubravka Skvrce naslonila se u oblikovanju vukova na funkcionalni i simpatični minimalizam, dodavši im tek uši.

Bez obzira na nešto slabiji kraj, *Muka malog vuka* mudar je i promišljen spoj glumačkog i lutkarskog kazališta, u kojemu je lutkarstvo diskretno obogatilo cjelinu, davši glumačkom sloju dodatna krila u prostor djeci potrebne i drage apstrakcije.

IGOR TRETINJAK